Mothers Despair

Bezetting

Frank Leurs

Frank Mol

Herman Commandeur

Rob Al

Willem Brondgeest

zang

sologitaar

slaggitaar

basgitaar

drums

De foto is genomen in 1981 voor een optreden in Ons Huis Wormerveer.
v.l.n.r. .....

Biografie

Bassist Rob Al: ,,Mothers Despair (vrij vertaald van Moeders Wanhoop). Deze naam werd ons gegeven door een van de moeders die ons altijd met deze naam betitelde na het oefenen op zolder. Het repertoire was zeer divers en vooral gestoeld op de Symfonische muziek én allemaal eigen werk. Er werden geen covers gespeeld.

Optredens hadden wij in de buurthuizen in de Zaanstreek met als basis 17-Plus in Wormer. Tijdens een groot optreden in de Wormer Sporthal, met het Wormer 700 festival samen met Mark Foggo, Fruitcake en andere, waren wij een heel klein amateur bandje maar hielden ons behoorlijk staande. (zie recensie destijds)

Tegenwoordig is Frank Leurs bezig in de Jazz Scène en Frank Mol, Willem Brondgeest en Rob Al hebben sinds 1999 een andere band (FF-Anders) opgericht (na 15 jaar stilte) waarin wij nu covers spelen."

Frank Leurs: ,,Mijn eerste serieuze band was Mothers Despair; we begonnen met covers, waar ik nog nooit van gehoord had en die best leuk waren om te zingen. Al vrij snel begonnen we met eigen muziek; ik geloof dat we in 5 jaar rond de honderd nummers hebben geschreven waar echt wel leuke dingen bijzaten; maar we verzandden te vaak in oeverloze solo's en te veel maatwisselingen, wat het voor de toehoorders wel eens een beetje te gortig maakte, maar wij vonden het prachtig en hadden er veel plezier in; we droomden van een grote carriere?..

In die band heb ik ook mijn eerste synthesizer aangeschaft en was mijn interesse in dit soort instrumenten gewekt; er waren toen nog niet zoveel betaalbare synths; mijn eerste was een yamaha cs5, een monofone synth die qua klank veel leek op een mini-moog; later heb ik er een soort string-ding van yamaha bijgekocht die ik in een later stadium heb ingeruild voor een solina string-synthesizer, dat was toen echt top maar het was helaas ook aan de vooravond van de korg polysix-revolutie, die de betaalbare supersynthesizers binnen handbereik van heel veel mensen bracht; mijn mooie solina was op slag waardeloos en de fabriek die ze bouwde, eminent in bodegraven, heeft dit geweld uit japan ook niet overleefd.

Met mothers despair hebben we veel hoogtepunten beleefd en daar horen natuurlijk ook dieptepunten bij - we waren een hechte vriendenclub met aanhang, die ook in het weekend samen gingen stappen, drinken, shoarma eten en dan op zondag met een vette kater het bos indoken om te gaan hardlopen, rare jongens, die wormernezen

Een van de dieptepunten die diep in mijn geheugen gegrift staan, is een optreden in Kampen in een of ander kot vol met hardrockers waar ik toen nog niet zoveel mee ophad. Wij speelden nou niet bepaald heavy muziek en het publiek liet al snel merken dat ze onze muziek niet zagen zitten door vervelende opmerkingen vanuit de zaal die op een gegeven moment ontaardden in serieuze dreigementen; het ging zover dat onze bus als een speer Kampen uitreed onder een regen van stenen?.wat een domper zeg; ik heb me toen voorgenomen nooit meer in die buurt op te treden en Kampen als zodanig nooit meer te bezoeken!

Ja, hoogtepunten waren er veel meer! Optreden met rare uitdossingen; we hadden een hoofdband voor mij gemaakt met een rond tl-buisje erop gemonteerd; zag er al gek uit om daar mee het podium op te gaan maar we hadden echt de lachers op de hand als het tl-buisje nog aanging ook! Het enorme optreden in de sporthal van Wormer; voor het eerst op een groot podium met een enorme PA; het bleek al snel dat we daar nog lang niet aan toe waren omdat de pauzes tussen de nummers te lang duurden en de soundcheck al helemaal nergens over ging, om over podiumpresentatie nog maar te zwijgen; maar het was geweldig, dat wel! De eerste ervaringen in een studio; voor het eerst aandacht voor de zangpartijen om die zo goed mogelijk op tape te krijgen; de riante omstandigheid dat je het gewoon overnieuw kon doen als er eens een nootje niet helemaal lekker zat; geweldig gewoon. Het was voor de band wat minder dat ik in positieve zin opviel bij de opnameleider, die mij influisterde dat ik serieus iets met mijn stem moest gaan doen, wat zoveel als het einde van mothers despair in deze bezetting, inluidde.